

HORVÁTH FLORENCIA

Amit örököltem

HORVÁTH FLORENCIA (2002) Cellidomólk

Álmomban anyám saját testéről vágja le a húst, szemembe néz, miközben a cafatok földre hullnak. Elfutni szeretnék, menekülni vissza hegyeim közé, rohanni oda, ahol csak táj, utána totális vakság. A vér mégsem engedi, hogy felébresszem magam, ereim eggyé válnak az övével, bőröm vele egykorúvá simul. A test, amiből vagyok, úgy csonkítja magát, mint utolsó menekülési kísérletként az anyafarkas kölyke beszorult lábát, a test, amiből vagyok, tőlem várja a segítséget, miközben megsemmisül, tehetetlenségemnél nincsen nagyobb teher.

Némán nézem, ahogy rétegenként tépi le magáról a húst, rétegenként a zsírt, egészen a csontokig. A képet magamban évtizedekig hordozom, fájdalmát zsigereimben viszem tovább. Nem találhatok otthonra addig, míg bele nem nyugszom, anyám teste több mint egy évtizede egy sírkamra mélyén piheni ki a gyalázatot, amivel összemocskolta magát, a terhet, amivel elnehezült, mikor megtörtént a fogantatás. Hegyeimet, mint jól ismert menedéket, mélyről idézem fel, rémképeim elállják a hozzájuk vezető utat.

Olyan erővel próbálok elfelejteni őket, ahogy a szabadulást kísérlem folyton ebből a hajótörésnek álcázott börtönbüntetésből. Odaadnék mindent a sötétségért, szemeimet fedje homály, éjszakáim legyenek csendesek, és ne jelenjen meg bennük semmi előhívható. Reggelente mégis ébredésem súlyának tudatában tanulok verset írni.

Addig tűzzön a Nap

Mennyi munka, Istenem, a rend, hogyan állíthatnám fel sajátomat, ha a szabályosat sem tudom. Be vagyok szorítva ide, menekülési útvonalaim elzárva, közös szövetségben pihennek egy olyan szobában, aminek zárján pecsét. A kötőanyag hiányától megrepedt téglafal a testem, miért nem dől már össze, miért nem omlik, hull darabokra. Talán ezt jelenti verssorokban hinni, nem tudhatom, hogy az igazság vagy a szerencsétlenség következménye, viszem ezeket a hosszú, fájdalmas sorokat mindaddig, amíg csak egyvalaki is meglátja bennük lehetőségét az olvasásnak. Mit nem adnék a totális szétesés szabadságáért, ne kelljen többé használnom sorvezetőt, elrontott kanyarjaim után ne kelljen a lehetetlen visszafordulásra törekednem. Valahol van bennem egy ismeretlen anyagot hordozó vérrög, úgy továbbítja sejtjeimnek a pusztulás utáni önvád erejét, ahogy továbbította az összes gyerekkori megbánást. Ballépéseim azóta felduzzadtak, hibalehetőségeim duplájukra nőttek, szét kell metszeni.